

tjene til Livets Ophold, men ogsaa for at drage nogen Nytte af, hvad de høre og se, og tilegne sig noget, som kan blive dem til Gavn og Nytte i Fremtiden, ville være bedst tjente med, at det bliver under nogenlunde vedvarende Forhold. Der læres sandelig ikke meget i Landbruget, naar man flakker om fra det ene Sted til det andet med Ugers eller Dages Mellemrum.

Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, skal jeg ikke gaa meget i Detailler, da de enkelte Bestemmelser ere blevne udførligt drøftede, men der er dog et Par af dem, jeg vil omtale. Det er Bestemmelserne i §§ 12 og 13 om Boligforholdene. I § 13, sidste Stykke, staar der: „Under særlige Omstændigheder kan i København Magistraten og udenfor København det stedlige kommunale Raad meddele Tilladelse til at fravige Reglerne i denne Paragraf“. Denne Paragraf omhandler Boligforholdene i nye Bygninger. Det forekommer mig, at den samme Bestemmelse burde bringes til Anvendelse med Hensyn til de Boligforhold, der ere omtalte i § 12, der angaar Boligforholdene i de ældre Bygninger. Der findes mange Steder paa Landet ganske udmærket indrettede Boliger for Tyendet, men det er temmelig sandsynligt eller endogsaa rimeligt, at det mange Steder, hvis man vilde give sig til at maale op, vilde vise sig, at der vilde komme til at mangle nogle enkelte mm³ i det foreskrevne Rumindhold, og noget lignende vilde sikkert vise sig med Hensyn til Vinduerne. Det kan være meget vanskeligt og forbundet med store Omkostninger at forandre dette, og det forekommer mig, at vi kunde have saa megen Tillid til Kommuneraadene, navnlig da de ere valgte paa det Grundlag, de nu ere valgte paa, at vi kunne overlade dem at træffe Bestemmelse om enkelte mindre Afvigelser paa dette Omraade. Hvis nemlig disse Bestemmelser blive til Lov og skulle føres ud i deres yderste Konsekvens, vil man mange Gange komme til at ramme den Husbond haardt, som har været Foregangsmand paa dette Omraade, og som, inden denne Lov traadte i Kraft, af eget Initiativ havde indrettet gode og sunde Boliger for sit Tyende.

I § 12 hedder det: „Tyende under 15 Aar maa ikke have Soverum uden i Beboelseslejligheden“. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) anførte en hel Række Raaheder og Mishandlinger, som ældre Tyende havde begaaet

overfor mindreaarigt, men saa vidt jeg forstod — og jeg tror, jeg forstod det rigtigt —, hidrørte alle disse Raaheder ikke fra Tidsrum, hvor man havde været paa Soverummet, men fra Arbejdstiden eller Fritiden, og det forekommer mig, at naar det mindreaarige Tyende fra Morgen til Aften skal være sammen med det ældre under Arbejdet, under Maaltiderne og i Fritiden, er det aldeles betydningsløst for disse Dreng og Piger, at de saa have et særligt Rum at sove i. Jeg tror, det er en uheldig Bestemmelse, uheldig for mange Husbonder, som ikke i Forvejen have et saadant Rum og have vanskeligt ved at indrette det, og lige saa uheldigt for Børnene, thi mange Børn — det gælder vel omtrent alle mere eller mindre — ere bange for at være ene om Natten, og selv om de ikke ligefrem lide af Angst, ville de fleste vist foretrække, naar de have været sammen med det ældre Tyende til Kl. 9—10—11 Aften og skulle i Seng, at dele Soverum med de ældre. Her kan jeg tale af egen Erfaring, idet jeg fra mit 9de til mit 14de Aar som Vogterdreng havde eget Soverum. Jeg led ingen Uret i nogen Henseende, hverken fra Husbondens eller fra Tyendets Side, men naar jeg havde været sammen med de voksne fra om Morgenen, til jeg om Aftenen skulde i Seng, havde jeg langt foretrukket at følge de voksne ind i deres Kammer fremfor at skulle gaa ud i mit eget lille Rum. Jeg kan saa godt forstaa den gode Mening, der ligger til Grund for denne Bestemmelse. Man mener derved at beskytte Barnet og muligvis give Barnet noget af et Hjem, og jeg skal være den første til at indrømme, at Barnet, naar det kommer ud blandt fremmede, netop trænger til at finde et Hjem. Men man maa ikke tro, at man, selv om man kan tvinge Barnet ind i Huset, ogsaa kan tvinge Husbonden og Madmoderen til at give dette Barn et Hjem. Det, som betyder noget for Barnet, er, at Husbonden og hans Familie føle, at de have faaet et Barn i deres Hus, som det er deres Pligt at beskytte og værne om og at yde lidt af den Kærlighed, som de fleste Børn ere vante til at nyde godt af i Hjemmet. Men saadanne Forhold kan man sandelig ikke fremtvinge ved en Lovbestemmelse, man skaber ikke et Hjem for Barnet ved at tvinge det ind i Huset, og jeg tror, at hvis denne Bestemmelse skal overholdes nøjagtigt, vil det føre til, at mange Hjem og mange gode Hjem, som hidtil have antaget saadanne Børn, vel nok ofte fordi de have Brug for dem, men ofte ogsaa